
Schein Gábor

(HAJNALI TESTEK)

ma hajnalban a szél ébresztett. zörgette
az ablakot. kinéztem, az ég sötét volt,
s a hold, mint rosszul becsavart villanykörte
egy hosszú pincefolyosón, épp csak pislákol.
órámra néztem: mindjárt fél hat. a városszéli
aszfaltnégyyszögekből ilyenkor buszok
indulnak, és a megállóknak gyűlni kezd,
mint duzzadt csomókban a nyirok,
a vád, a tehetetlen idegesség. de itt, ahol
élek, még ernyedten pihen, alszik a test.
nem érzi, vagy alig, mi érik ott kint az éji
bolt alatt, mi foszlik, ázik, és mint hatol

át a falakon sokféle gyilkos indulat.
fölkeltem és alsónadrágban, ahogy
szoktam, asztalhoz ültem. változatokat
kerestem egy fordításhoz, amit napok
óta le kellett volna adnom. talán egy óra
telhetett el így. a színes üvegtéglák mögött
a széles ágy, mint a képzelet hajója
úszott, s aludt benne, kinek álmaiban sohasem
voltam otthon. a szemközti háztető
ferde síkja közben lassan elvált a tisztuló
égtől, és mint kikötőben a dagály, odalent
egyre mélyült, tompán emelkedett az autók

morajlása. és én fönt, négyemeletnyi magasban,
mint ki végre hosszú kábulatból ébred,
magam voltam és nem voltam többé magamban.
örültem a tárgyak közelének. mert teste
volt nem csak a papírnak, tollnak, derengő
fénynek, a lenti zajoknak is, a falaknak, az égnek,
és teste volt a még formátlan, veszejtő
indulatnak. és bejárva a testek alvó végtelenjét,
egyszerre vágytam minden test közelségét,
s kinek álmaiban sosem voltam otthon, kit keresve
távol sokszor el kellett hagynom, most előlépett
az üvegfal mögül, álmos volt, bőre ágyameleg még.

(EGY LEVÉLRE)

boldogok, kiket angyalszárny alatt
üres álom köt. de boldogabbak,
kiket egy törékeny ígélet
vakon űz, és kabátjuk széle
már félelmes világokba átlobog.

ők a hajnali szeretők. múlt
és jövő nekik egyetlen pillanat,
s bár nem tudják, igaz-e, egymáshoz
örökké visszatérnek. mély tekintetet
így mi sem kaptunk. mintha testvérek
lettünk volna, túl közel s tiltott

bizalommal, mit a magány csalásai
rég összetörtek. nem ismertük
azt a rejteket, hol az éhség éve telt,
és ha most még egy álommal sötétebb
éjszakába léptünk, annál fényesebb lesz

hajnalunk ünnepe. és nem olvassuk
többé titkainkat. de homályos
érzékeink kitisztulva már zengőbb
idegeken játszanak, mert szeretőkre
csak a szégyen üthet igaz pecsétet,
magam voltam és elárultalak.

Halasi Zoltán

KERESZTÚT

Egyszer csak ott állok a keresztúton,
belekövülve viszonyaim sarába,
csókafiam a vállamon,
szirénlányom a mellemben karmol,
kérdések borzolják a hajamat,
szerpentin fut utánam, a beleim,
áporodott irányok,
lépéscsömör,
holdkacaj,
tagló.

PESTISES AZ ABLAKBAN

Ki vagyok én, hogy palotámban
úgy halok meg, mint az állat?
Bodzavirágzás émelyíti orrom,
akác kontrázik rá. Dögletes május.
Már csak a kín rügeit számlálom,
levegő után kapdosva, duzzadt csomóimat.
Éber álmom: fejjel lefelé
keresztre szögeznek,
lelkem, szivárványos szennylé,
patakban csorog alá az utcán.

Ki vagy te, kósza tükörkép,
hogy hiába nyüszítek,
nem nyitsz be hozzám?
Kezed, még hamvas kezed,
mely mindjárt csészét formál,
a közkút kávján pihen.
Igyál, a torkodon akadtam.
Mentsd az irhád, hogy visszatérhess.
Bestiális közönyöd iránytű,
fiatalságod óvadék.

Véremben a méreg, a földben a vérünk.
Szarkupacokban és szeméthalmokban élünk.
Nem oldozlak fel.
Majd szétszivarogsz te is.

Addig,
diófád, legyezem a kerti lépcsőt.

IDEGEN

Idegen vagyok,
mint lábujjamnak az eszem.
Lényegien.
Mint atomnak az élő sejt,
madárfütty faágnak.
Lengek, pörgök.

De lépjünk tovább.

Az immateriális szereplő,
aki az időnek sem részese,
annyit talán észlel belőlem,
hogy közös tőről fakadunk.
Nagy elszántság,
bizonytalan kiterjedés.

Ő: a számban tartott füstszűrő,
hogy leszokhassak róla.
Én: egy otffelejttett esernyő
az ő templomában,
imádatpótlék két mise között.

Funkcióinkat próbálgatjuk

A CÉLBA ÉRKEZŐ

*„Tutto ho perduto”
(Ungaretti)*

Mindent visszanyertem,
újra magamra eszmélhetek
a nevetésben.

Tornyot emeltem az öregségből
a nappali magasságokba,
és most, mint egy nyilvános lépcsőn,
leballaghatok veszteségeimhez.

Téged, úgy rémlik, boldoggá tett,
hogy gyűlölsz. De én visszasikkadtam
a véges nappalokba.

Szakadatlanul növekvő
elragadtatás az életem,
torkomból forrásként
árad a nevetés.